

Pligt at yde denne Hjælp, indtil det Tidspunkt kommer, hvor den kan erholde den lovgivende Magts Understøttelse dertil; men, mine Herrer, det er ogsaa vor uafviselige Pligt, under saadanne Forhold at yde denne Understøttelse, og naar vi skyde denne Pligt fra os, saa skyde vi selve Regjeringen eller Administrationen frem til en mere overordnet Stilling, end egentlig i Forfainingen var tilstgjet. Thi, mine Herrer, De maa dog jo vide — saa megen politisk Dannelse maa De dog have faaet baade her og andetsteds —, at de vide, at Brændsen imellem den lovgivende og administrative Magt er allevegne noget elastisk, og da Regjeringen har Ansvar for Statens Styrelse, saa maa den, naar Nødvendigheden kræver øieblikkelig Handling, handle paa eget Ansvar i mange Tilfælde, hvor det ellers kunde ske i Samraad med Rigsdagen. Dersom De Herrer ville se hen til det Land, hvorfra vi ellers stadig hente vore Forbilleder med Hensyn til konstitutionelle Forhold, nemlig England, det Land, som har den mest udviklede Forfaining, og hvor Parlamentet igjennem Narhundrebets Kamp har hævdet og præciseret den lovgivende Magts Rettigheder, saa ville De finde, at Administrationen i England meget ofte overskrider de almindelige Grændser for den lovgivende Magt. Vi have jo faaledes i det forløbne Aar set, at den engelske Regjering har bragt Landet paa Randen af en Kamp paa Liv og Død med Verdens største Landmagt, at den har anvendt Millioner, forinden den havde indjentet Parlamentets Samtykke og endog anvendt visse Tropsafdelinger paa en Maade, der ligefrem stred imod Lovens bestemte Bydende. I dette Dieblit har den engelske Regjering begyndt en Krig med en asiatiske Magt, som maasse kan blive mere skjæbnesvangere end den tyrkiske Krig, og den har heller ikke derom havt nogen Konference med Parlamentet, hvis Samtykke den ikke har indhentet. Jeg maa derfor, mine Herrer, anse det for at være i allerhøieste Grad ueheldigt, ikke alene for Sagen, men endnu mere for vor hele konstitutionelle Udvikling, dersom det af de tre Mindretal stillede Forslag skulde blive vedtaget; thi, mine Herrer, naar vi ikke selv stille os faaledes, at den lovgivende Magt bliver et virksomt og brugbart Led i den almindelige Statsstyrelse, saa vil Følgen blive den, at Begivenhederne ville skrive os forbi, og Nødvendigheden vil med sin Ternhøi sparke os bort fra den fremstribte Plads, som vi ikke vare vogne. Naar de Herrer ville se tilbage paa de Aar, som ere gaaede, hvor De have været Flertallet i denne Sal, og hvor De have anvendt saa mange Midler, saa vil jeg spørge, om Folkethinget har vundet i Anseelse eller politisk Indflydelse ved disse Midler? Det tror jeg ikke, at de Herrer kunne paastaar med Sandhed, og derfor advarer jeg imod at fortsætte paa denne Maade. Som sagt,

dersom vi virkelig ville hævde vor Indflydelse paa Landets Styrelse, saa kan det kun ske derved, at vi gjøre den lovgivende Magt til et (Latter) Lydigt Redskab i Regjeringens Haand. (Latter), nei, skal den være et Redskab, da skulde det dog helst være et Redskab i de høieste Statsformaals Interesse, i Stedet for et Redskab i Partienes Interesse (Hør!). Jeg vil ydermere sige det ærede Medlem og de Herrer, som følge ham med Hensyn til den Fremgangsmaade, som er brugt her og ved saa mange andre forskjellige Leiligheder, at jeg tror ikke, at de bestidde Magt til at gennemføre det, som de traagte efter. Jeg skal nu ikke trætte det ærede Thing længere, men kun gjøre opmærksom paa, at vi ere jo nok i denne Sal noget tilbøjelige til at tro os temmelig mægtige, for ikke at sige almægtige, men jeg tror ikke, at denne Tro findes udenfor de Herrerens eget Parti. De have, mine Herrer, overfor dem den store Del af Befolkningen (Modsigelse). Nei, den er ikke saa lille, thi om de end tælle deres Vælgere nok saa omhyggelig, saa udgjøre de dog ikke mere end 4 til 6 pCt. af Befolkningen. De have ydermere imod dem den Del af Vælgerne, som ikke deler deres Mening, samt Landstinget og Statens høieste Myndigheder. Disse bekymre sig libet om de Herrerens ensidige Fremstilling, men de gaa efter deres egne Dines Sagttalger. Overfor os Alle stiller Nødvendigheden hver Dag sine Krav, som den fordrer opfyldte, og naar de Herrer ikke ville være med til at opfylde disse Krav, saa ville de faae at se, at Nødvendigheden er stærkere end selv 75 Folkethingsmænd.

Talng: Den høitærede Conseilspræsident har talt om, at det var en Bøskærdsdag og en Gressdag for Danmark, at St. Croix blev hjulpen, og jeg kan forstaa af den høitærede Conseilspræsidents Udtalelser, at han mente disse Ord fuldt ud. Skjøndt den ærede sidste Taler talte noget i modsat Retning, kan den høitærede Conseilspræsident dog ikke være uvidende om, at det store Flertal af det danske Folk med Sorg ser ham sidde paa dette Sted, hvor han sidder, netop af Hensyn til den 12te April, og jeg er vis paa, at jeg udtaler Manges Mening, om ikke just i denne Sal saa ude i Folket, naar jeg siger, at denne vestindiske Sag vilde meget let kunne gaa i Orden, dersom Ministeriet vilde gaa af, selv om det blev et rent Høireministerium, som vi fik igjen. Sffor Vinter mente jeg, at det kunde være gaaet med et Blandingsministerium, hvis Forhandlingerne vare komne saa vidt, at man havde handlet, som man havde lovet, at man kunde handle Ministeriet væk. Men da det viste sig, at man ikke kunde handle det væk, tror jeg ikke paa det Parti. For Liden tror jeg, at vi maa have enten et rent Høireministerium eller et rent Venstreministerium; thi saa kan man se, hvad man har. Jeg gaar